

prima instanță: A. Ciubotaru
instanța de apel: G. Eni, V. Movilă, N. Bondarenco

dosarul nr. 2ra-1521/15

ÎNCHEIERE

24 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Tamara Chișca-Doneva
Valentina Clevadi

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Întreprinderea de Stat Rezervația Naturală „Prutul de Jos”

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vladimir Danilenco
împotriva Întreprinderii de Stat Rezervația Naturală „Prutul de Jos” cu privire la
anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru
lipsa forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 27 ianuarie 2015 prin care a fost
respins apelul declarat de Întreprinderea de Stat Rezervația Naturală „Prutul de
Jos” și menținută hotărârea Judecătoriei Cahul din 21 iulie 2014, prin care a fost
admisă parțial acțiunea

constată:

La 04 septembrie 2013, Vladimir Danilenco a depus cererea de chemare în
judecată împotriva ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos” cu privire la anularea
ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru lipsa
forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că la 15 iunie 2010, a fost angajat în funcția
de pădurar în cadrul ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos” în baza contractului de
muncă cu nr. 10 din 15 iunie 2010.

Sușține că la 22 iunie 2012, prin ordinul cu nr. 27 din 22 iunie 2012, a fost
transferat în funcția de paznic în cadrul ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos”, iar
la 10 iulie 2013, în baza ordinului cu nr. 05 din 10 iulie 2013, a fost concediat în
baza art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii.

Afirmă că prin carnetul de muncă este probat faptul că el a activat în calitate
de paznic la ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos” din 22 iunie 2012 în baza
ordinului cu nr. 27.

Menționează că la emiterea ordinului cu nr. 05 din 10 iulie 2013 angajatorul ÎS Rezervația Naturala “Prutul de Jos” greșit și eronat a aplicat normele de drept material la capitolul aplicării sancțiunii disciplinare.

Relevă că la baza întocmirii ordinului de concediere trebuie să existe un act de constatare a încălcării disciplinare, întocmit în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.

Susține că art. 210 alin. (1) lit. a) Codul muncii, prevede obligativitatea indicării temeiului de drept al aplicării sancțiunii, însă din dispozițiile ordinului cu nr. 05 din 10 iulie 2013 se constată faptul inexistenței vreunui act de constatare a abaterii disciplinare care a stat la baza acestui ordin.

Menționează că prin prisma prevederilor art. 208 Codul muncii, angajatorul era obligat să ceară salariatului o explicație scrisă privind fapta comisă.

Conchide că din dispozițiile ordinului cu nr. 05 din 10 iulie 2013, se constată faptul că de la el nu s-a solicitat nici o explicație, ci explicații a unor persoane terțe, dar nici acordul organului sindical pentru concedierea acestuia nu a fost solicitat, după cum prevede art. 87 alin. (1) Codul muncii.

Indică că ordinul i-a fost adus la cunoștință în aceeași zi în care a fost constatată absența.

Remarcă că pct. 48 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica judiciară a examinării litigiilor care apar în cadrul încheierii, modificării și încetării contractului individual de muncă nr. 12 din 03 octombrie 2005, prevede că în cazul în care instanța va constata faptul că încălcarea disciplinară a avut loc, dar concedierea s-a decis fără a se lua în considerație gravitatea acesteia, circumstanțele în care s-a săvârșit fapta, comportamentului, atitudinea conștiințioasă anterioare față de procesul de muncă a angajatorului, actul de concediere poate fi anulat cu repunerea în funcție (art.206 alin. (5) CM).

Menționează că angajatorul invocă faptul că el a absentat, însă perioada de absență nu era 4 ore, ci două ore, iar scopul absenței era căutarea unei bărci dispărute împreună cu Nicolae Miron care are de asemenea funcția de paznic la ÎS Rezervația Naturala „Prutul de Jos”.

Susține că în ordinul de concediere este indicat faptul că dânsul a părăsit nemotivat locul de muncă, a folosit barca în scopul de a pescui, însă nu aduce vre-un suport probatoriu.

Invocă prevederile art. 90 alin. (2) lit. a) Codul muncii, care statuează că angajatorul va repara prejudiciul cauzat salariatului prin plata obligatorie a unei despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă într-o mărime nu mai mică decât salariul mediu al salariatului pentru această perioadă.

Afirmă că salariul lui lunar conform contractului de muncă constituie 1060 lei, perioada de absență forțată de la muncă constituie 36 zile, astfel, cuantumul necesar de a fi reparat ca absență forțată de la muncă va constitui suma de 1751,20 lei.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 87 alin. (1), 90, 208, 210 Codul muncii, art. 166-167 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, anularea ordinului de concediere nr. 05 din 10 iulie 2013, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă în sumă de 1751,20 lei, repararea prejudiciului moral.

Prin hotărârea Judecătorei Cahul din 21 iulie 2014 a fost admisă parțial acțiunea, anulat ordinul ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos” cu nr. 5 din 10 iulie 2013 cu privire la concediere, restabilit Vladimir Danilenco la lucru în funcția de paznic al ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos”, încasat de la ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos” în beneficiul lui Vladimir Danilenco salariu mediu pentru absența forțată de la lucru în mărime de 19335,98 lei, încasat de la ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos” în beneficiul lui Vladimir Danilenco suma de 2000 lei cu titlu de prejudiciu moral. În rest, au fost respinse pretențiile, s-a încasat de la ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos” în contul statului suma de 780 lei cu titlu de taxă de stat de la care a fost scutit reclamantul la înaintarea prezentei acțiuni.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 27 ianuarie 2015 a fost respins apelul declarat de ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos” și menținută hotărârea primei instanțe.

La 22 aprilie 2015, ÎS Rezervația Naturală „Prutul de Jos” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi decizii prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Susține că cu dispozitivul hotărârii primei instanțe a luat cunoștință la 21 iulie 2014.

Consideră că atât prima instanță, cât și instanța de apel au dat o apreciere eronată depozițiilor prezentate de către martorii audiați, care dovedesc în mod vădit faptul comiterii de către Vladimir Danilenco a abaterii disciplinare, sub formă de absență nemotivată de la locul de muncă, pe o durată mai mare de 4 ore ceea ce a justificat în fapt și concedierea acestuia.

Invocă prevederile art. 130 alin. (1) CPC, care stipulează că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Susține că interpretarea eronată a depozițiilor martorilor, pe care au admis-o instanțele ierarhic inferioare, a determinat soluționarea greșită a pricinii în ambele instanțe.

Mai indică că în prima instanță a fost admisă și o aplicare eronată a normelor de drept material. Menționează că în acest sens, prima instanță a reținut că „... conform art. 89 alin. (2) Codul muncii n-a confirmat printr-un înscris autentic, semnat printr-un înscris autentic, semnat de o comisie formată dintr-un număr egal de reprezentanți ai angajatorului și ai salariaților, în sensul art. 122 alin. (1) CPC...”.

Cu referire la prevederile art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, care stipulează că absența fără motive întemeiate de la lucru mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă, recurentul remarcă că articolul nominalizat nu impune angajatorului confirmarea legalității ordinului de concediere printr-un înscris autentic, semnat de o comisie formată dintr-un număr egal de reprezentanți ai angajatorului și ai salariaților. Astfel, instanța de judecată a reținut un fapt care nu-și regăsește confirmare în drept și de jure, instanța de judecată interpretează în mod vădit eronat legea.

În acest sens, face referire recurentul și la pct. 18 lit. h) al Hotărârii Explicative a Plenului CSJ nr. 9 din 22 decembrie 2014, care statuează că absența de la lucru mai mult de patru ore în cursul zilei de muncă, ce-i dă dreptul angajatorului să rezilieze contractul de muncă din acest temei, se consideră aflarea nemotivată a salariatului în afara teritoriului unității, cu care se află în raport de muncă sau în afara teritoriului obiectului, unde el trebuie să îndeplinească lucrul încredințat în conformitate cu obligațiunile de muncă.

Invocă și prevederile art. 122 alin. (1) CPC, care stipulează că circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Relevă că a fost eronat aplicat art. 122 alin. (1) CPC pentru confirmarea legalității ordinului de concediere a lui Vladimir Danilenco.

Consideră că instanțele ierarhic inferioare greșit au reținut faptul încălcării de către angajator a prevederilor art. 206 Codul muncii, deoarece circumstanțele abaterii disciplinare au fost pe deplin dovedite de către recurent.

Susține că după constatarea deplină a abaterii disciplinare a solicitat organului sindical din unitate acordul pentru concedierea lui Vladimir Danilenco, acord care a fost exprimat prin procesul – verbal cu nr. 2 din 10 iulie 2013.

Remarcă că ambele instanțe au ignorat prezența acordului organului sindical, ceea ce constituie o abatere de la rigorile privind examinarea multiaspectuală a tuturor probelor prezentate de părți, în condițiile art. 130 alin. (1) CPC.

Susține că ordinul de concediere cu nr. 05 din 10 iunie 2013, a fost emis în temeiul art. 86 alin. (1) Codul muncii, făcându-se trimitere și la prevederile pct. 10 al Regulamentului intern al întreprinderi, la explicațiile date de către Ion Căpățină, Petru Jurcă, Victor Dragan, polițistului de sector din sat. Slobozia Mare, reprezentanților poliției de frontieră și inspectorului piscicol Ion Cara.

În contextul celor menționate, consideră că instanța de judecată a aplicat eronat prevederile art. 126 alin. (6) și art. 130 alin. (1) CPC, care reglementează condițiile privind aprecierea probelor în procesul civil.

Susține că în prima instanță, cât și în instanța de apel, au fost admise eronat pretențiile lui Vladimir Danilenco cu privire la repararea prejudiciului, deoarece existența abaterii disciplinare comise de către intimat a fost pe deplin dovedită, iar procedura de aplicare a sancțiunii disciplinare în privința acestuia a fost conform prevederilor legale, instanța de judecată a aplicat în mod eronat prevederile art. 90 Codul muncii.

La fel, consideră că instanțele ierarhic inferioare au aplicat greșit normele cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia decizie recurate a fost expediată în adresa părților la 23 februarie 2015, fapt confirmat prin scrisoare de însoțire (f. d. 171), fiind recepționată de recurent la 09 martie 2015, fapt confirmat prin avizul de recepție (f. d. 172).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 22 aprilie 2015, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Întreprinderea de Stat Rezervația Naturală „Prutul de Jos” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației

prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Întreprinderea de Stat Rezervația Naturală „Prutul de Jos”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Întreprinderea de Stat Rezervația Naturală „Prutul de Jos” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Întreprinderea de Stat Rezervația Naturală „Prutul de Jos” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Valentina Clevadi